

stgtsmæssige, nemlig at den foreløbige Lov forelægges Rigsdagen enten til Sanction eller til Forkastelse. Men, idet jeg jo respecterer den Anskuelse, som har ligget til Grund for Indbringelsen af Forslaget, og idet det ikke kan være min Hensigt at stemme paa den Maade, at den abnorme Tilstand, hvori vi befinde os med Hensyn til Skatter og Udgifter, skal vedblive, saa er det min Hensigt at stemme for selve Lovforslaget.

Finantsministeren: Imod det Resultat, hvortil den ærede Landssthingsmand er kommen, kan jeg jo ikke have Noget at erindre. Derimod er jeg nødsaget til noget at følge ham paa den Vej, ad hvilken han er kommen til dette Resultat, fordi der er fremsat enkelte Bemærkninger, som jeg for kommende Tidsskyld ikke kan lade staa uimodsagte. For det Første skal jeg da tillade mig at gøre opmærksom paa, at det, her foreligger, ikke er nogen Finantslov. Det staaer jo Enhver frit for, om han vil betragte en Lov, som angaaer en vis Deel af Finantsperioden, for at være en Finantslov eller ikke; men Regjeringen er ikke dertil enig; og, naar ikke alle Statsmagter ere enige derom, saa er det ikke givet, at det er en Finantslov. Regjeringen fastholder den Anskuelse, at den provisoriske Lov, som i Henhold til Grundlovens § 30 af Hans Majestæt Kongen er givet for en vis Deel af Finantsperioden, er en almindelig Lov og ingen Finantslov. Som en Følge deraf bortfalder ogsaa efter Regjeringens Anskuelse ethvert Spørgsmaal om, hvorvidt et saadant Lovforslag, som her foreligger, maatte kunne indbringes af Andre end Regjeringen selv. Hvis det var en Finantslov, saa vilde det ifølge Grundlovens § 52 vel være at antage, at Initiativet til et saadant Lovforslags Indbringelse som det her foreliggende ikke kunde tages af nogen Rigsdagsmand, og at, om det ogsaa var taget, Regjeringen da ikke, uden at gøre sig meddeeltig i Overtredelse af Grundloven, kunde erklære Intet derimod at have at erindre. Hvad nu iøvrigt det her foreliggende Forslag angaaer, vil det være de ærede Medlemmer bekendt, af hvad der er passeret i det andet Thing, at Regjeringen gjennem mig hverten har modsat sig eller anbefalet dette

Forslag, men har sagt, at man ikke kunde have Noget derimod at erindre; men jeg har tillige udtalt, at jeg ansaae det slet ikke for nødvendigt. Jeg mener at have faaet af den Indemnification, jeg som Hans Majestæts ansvarlige Minister behøver for den foreløbige Lov, naar den Finantslov, som omfatter hele det givne Finantsaar, hvortil nu Forslag er forelagt Rigsdagen, emanerer, og jeg støtter denne min Mening paa, hvad tidligere er passeret. Jeg veed meget vel, at der er en anden Anskuelse hos flere Medlemmer og blandt Andre hos den ærede Landssthingsmand, som nu har udtalt sig, og som allerede tidligere, som han antydede, har udtalt den Anskuelse, at en provisorisk Lov stedse udtryffeligt skulde forelægges til Antagelse eller Forkastelse. Denne Mening har jeg imidlertid altid ligesaa bestemt ikke vedkjendt mig, og idet jeg for mit Bedkommende flere Gange har været i det Tilfælde, at maatte tilraade Hans Majestæt at gjøre Brug af Grundlovens § 30, har jeg ogsaa havt Anledning og Opfordring til at overveie det Spørgsmaal, hvorledes jeg for mit Bedkommende vilde gerere mig, og jeg har aldrig nogensinde til særlig Antagelse eller Forkastelse, til særlig Behandling altsaa, fremlagt nogen provisorisk Lov. Jeg har ligesom i nærværende Tilfælde, overeensstemmende med hvad Grundlovens § 30 foreskriver, forelagt den provisoriske Lov, som jeg havde contrasigneret; men med Hensyn til de provisoriske Love, som jeg hidtil har maattet contrasignere, har jeg tillige anseet mig for at have faaet tilstrækkelig Indemnification, idet der er givet en senere paafølgende almindelig Lov om den samme Gjenstand for Fremtiden, og jeg har altsaa ladet mig nøie med den indirecte Stadsfæstelse af den foreløbige Lov, som indeholdtes i den paafølgende endelige Lov, der omfattede Fremtiden. Den samme Anskuelse er jeg ogsaa gaaet ud fra ved at forelægge Finantslovsforslaget for indeværende Aar i Folkethinget strax ved sidste Rigsdagsmødes Aabning. Jeg har anseet mig for lydige imod Grundlovens § 30 ved at forelægge den emanerede provisoriske Lov, og har tillige erklæret, at jeg ikke vilde begjære nogen særlig Stadsfæstelse. Finder man nu af Grunde, hvis